

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobkyně: **T. T. N.**, narozená dne X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
v ČR potenciálně bytem X,
zastoupená advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha,

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**,
sídlem Hradčanské náměstí 101/5, 118 00 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2023, č. j. 306048-2/2023-MZV/VO,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2023, č. j. 306048-2/2023-MZV/VO, jímž žalovaný na základě žádosti žalobkyně o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza podle § 180e odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), shledal, že rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 25. 8. 2023 ve věci žádosti žalobkyně o udělení víza č. X je v souladu s § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Důvodem neudělení krátkodobého víza bylo obcházení zákona o pobytu cizinců žalobkyní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tím, že žalobkyně účelově uzavřela manželství s P. N., občanem České republiky, s cílem získat vízum k pobytu na území České republiky.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že napadené rozhodnutí je nezákonné a vzhledem k okolnostem případu rovněž nepřezkoumatelné. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřovala žalobkyně v tom, že rozhodnutí bylo vydáno na základě zcela nedostatečně zjištěného stavu věci v rozporu s principem materiální pravdy zakotveným v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když nebylo prokázáno podezření správního orgánu o tom, že by se jednalo o účelové manželství sledující zisk pobytového oprávnění, přičemž napadené rozhodnutí výrazně zasahuje do práva žalobkyně a jejího manžela na respektování soukromého života. Důkazní břemeno ohledně prokázání účelovosti manželství leží na správním orgánu, nikoli na žalobkyni. Žalobkyně v této souvislosti vyjádřila přesvědčení, že rozhodnutí správního orgánu je projevem libovůle.
3. Dále poukázala na článek 5 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice 2004/38/ES“), dle kterého je po rodinných příslušnících vyžadováno pouze vstupní vízum, a členské státy poskytnou těmto osobám všechny prostředky, aby jim usnadnily získání nezbytných víz. Uvedla, že prozatím podala pouze žádost o udělení krátkodobého víza ke vstupu na území České republiky, za účelem návštěvy svého manžela občana České republiky, k níž doložila veškeré zákonem vyžadované náležitosti. Manželství bylo uzavřeno dne 15. 7. 2022 po řádné známosti, a tedy nejde o manželství mezi dvěma lidmi, kteří se neznali. Ve vztahu k směrnici 2004/38/ES podotkla, že rodinnému příslušníkovi občana EU může být žádost o udělení víza zamítnuta ze zákona toliko z důvodů, že žadatel neprokázal, že se na něj směrnice č. 2004/38/ES vztahuje, nebo vnitrostátní orgány prokázaly, že žadatel o vízum představuje skutečnou, aktuální a dostatečně vážnou hrozbu pro veřejný pořádek, veřejnou bezpečnost nebo veřejné zdraví, anebo vnitrostátní orgány prokázaly, že došlo ke zneužití nebo podvodu. V posledních dvou případech navíc nesou důkazní břemeno vnitrostátní orgány, protože musí být schopny prokázat své tvrzení. Dodala, že ze zákona a konstantní judikatury správních soudů vyplývá, že žádost o vízum je možné zamítnout pouze v případech, že zastupitelský úřad po řádném zjištění skutkového stavu „přesvědčivě doloží“ zneužití práv. Žalobkyně uvedla, že správní orgán žádné zneužití práv nedoložil a své závěry opřel pouze o představu, jak má fungovat manželství a o neprokázaná podezření. Dle žalobkyně v daném případě platí materiálně právní princip „v pochybnostech ve prospěch“ či „*in dubio pro libertate*“, protože měly správní orgány rozhodnout ve prospěch žalobkyně.
4. Správní orgány ke svým závěrům dospěly na základě rozporů v obsazích pohovorů s manželi (okolnosti žádosti o ruku, oblečení na svatbě, svatební oslava), avšak nepřihlédly k tomu, že se manželé shodli v odpovědích na většinu položených otázek. Některé rozpory, které se většinou týkají bagatelních otázek, vznikly z důvodu rozdílného vnímání situací, odlišné paměti a chápání položených otázek. Dodala, že oba manželé potvrdili společné plány do budoucna což nemůže zpochybnit ani skutečnost, že mezi nimi panuje stále otázka, zda žít v České republice, či ve Vietnamu. Účelovost manželství rovněž nemůže být odůvodněna skutečností, že manžel žalobkyně neuvedl všechna svá tetování. Žalobkyně uvedla, že její manžel jí po svatbě ve Vietnamu několikrát navštívil a oba hovoří stejným jazykem. Správní orgán I. stupně i žalovaný ve svém rozhodnutí poukazovali toliko na odpovědi manželů, v nichž se neshodli, a již se vůbec nezabývali těmi odpověďmi, kde se plně shodli. Skutečnost, že manželé spolu nevedli společnou domácnost, když každý žil do Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

svatby v jiné zemi, nemá žádnou relevanci k tvrzení o tom, že takové manželství je účelové. Dle žalobkyně je zjevné, že správní orgány svůj závěr o účelovosti manželství stavěli toliko na podezření a pravděpodobnosti, nikoli důkazech, a tedy není možné považovat obě rozhodnutí za zákonná.

5. Dle žalobkyně se správní orgán nijak nezmínil o otázce úmyslu obcházení zákona či nevést společný život. K tomuto žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40, a uvedla, že z obsahu spisového materiálu a jejího jednání vyplývá silný zájem vést společný manželský život.
6. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 10 Azs 68/2018-39, žalobkyně dodala, že z výsledku dokazování přitom nevyplývá jednoznačný závěr, že manželství žalobkyně bylo uzavřeno pouze za účelem zisku pobytového oprávnění, a tedy nelze její žádost zamítnout z důvodu, že se dopustila obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat vízum k pobytu na území.
7. Žalobkyně uvedla, že si je vědoma toho, že dle § 168 zákona o pobytu cizinců se na řízení dle § 180e nepoužije část druhá a třetí správního řádu, z čehož lze dovodit, že je možno na předmětné řízení aplikovat část první správního řádu, kdy rozhodnutí by mělo být mimo jiné v souladu se zásadou proporcionality, avšak správní orgány se vůbec nevypořádaly s otázkou přiměřenosti rozhodnutí, jak pokud jde o zásah do sféry samotné žalobkyně, tak i pokud jde o zásah do sféry jejího manžela. Rozhodnutí tak odporuje rovněž čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně základních práv a svobod.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Žalobu označil za pouhou parafrázi žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza. Konstatoval, že rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Hanoji o předmětné vízové žádosti žalobkyně i napadené rozhodnutí jsou řádně právně i věcně odůvodněna a nelze je označit za nepřezkoumatelná. Obě rozhodnutí rovněž byla přijata na základě zákona a vychází z řádně zjištěného skutkového stavu, kdy správní orgány unesly důkazní břemeno.
9. Žalovaný uvedl, že jednoznačnost a přesvědčivost důkazů svědčících pro účelovost manželství, tak jak si je představuje žalobkyně, je však pro zastupitelský úřad, resp. žalovaného zcela nedosažitelná a nerealistická. Podotkl, že jednotlivé důvody pro neudělení víza nelze hodnotit izolovaně, ale je třeba na ně pohlížet komplexně, tedy jak jednotlivě, tak v jejich vzájemném souhrnu. Zjištěné rozpory mezi manželi, jak jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí, v jejich vzájemném souhrnu přesvědčivě prokazují vzájemnou neznalost manželů a nasvědčují účelovosti jejich manželství. Žalovaný konstatoval, že není rozhodné množství shodně zodpovězených otázek, ale výpovědní hodnota některých rozporů a posuzování vzájemných výpovědí v jejich celistvosti. Napadené rozhodnutí se opírá o skutečnosti objektivně seznatelné a relevantní pro posouzení účelovosti manželství žalobkyně. Dodal, že komplex indicí svědčících pro závěr, že manželství bylo uzavřeno účelově, je logicky uzavřený a dostatečně odůvodňuje závěr, že žalobkyně s manželem ve skutečnosti společný život vést nechce a manželství uzavřela pouze s úmyslem získat vízum pro vstup a pobyt v České republice, potažmo v Evropské unii.
10. K námitce nedostatku posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalovaný uvedl, že jí nelze přisvědčit, neboť žalobkyně a její manžel doposavad nesdíleli společnou domácnost a ani se nevidají. Současně přitom manželům není znemožněno vést společný život v zemi původu žalobkyně. Poznamenal, že si nijak neosoboval právo

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

posuzovat kvalitu a pohnutky uzavření manželského svazku žalobkyně. Ve svém rozhodnutí toliko shromáždil indicie pro závěr, že manželství bylo uzavřeno účelově pouze s cílem získat pobytové oprávnění, které by žalobkyně jinak získala jen obtížně, resp. při splnění celé řady podmínek.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, k čemuž soud uvádí, že na rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza nelze klást nároky obsažené v § 68 odst. 3 a § 89 správního řádu, což plyne zejména z § 168 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jenž vylučuje aplikaci druhé a třetí části správního řádu na v něm uvedená řízení. Tato skutečnost nicméně neznamená, že by rozhodnutí nemuselo být dostatečně odůvodněno. Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Ans 5/2011-221, uvedl, že *„povinnost správního orgánu sdělit neúspěšnému žadateli důvody neudělení víza odpovídá nárokům, které jsou na postup správního orgánu kladeny v souvislosti s povinností respektu k ústavou zaručeným právům a zákazem diskriminace a libovůle při výkonu zákonem svěřené působnosti. Neúspěšný žadatel má legitimní právní zájem na tom, aby mu byly důvody neudělení víza sděleny. Toto sdělení totiž může mít zásadní význam pro jeho další úvahy o tom, zda lze shledané nedostatky odstranit před případným podáním nové žádosti o udělení víza. Citované ustanovení je navíc třeba vykládat v tom směru, že cizinci (...) musely být oznámeny nejen právní důvody neudělení víza, ale i konkrétní skutkové důvody a okolnosti, které vedly správní orgán k závěru, že je naplněn některý z důvodů pro neudělení víza (...).“* Nárok na informaci o důvodech neudělení víza se rovněž analogicky uplatní i na informaci o výsledku nového posouzení důvodů neudělení víza, protože žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza je specifickým opravným prostředkem, na jehož základě správní orgán znovu posuzuje, zda byly naplněny důvody pro neudělení víza (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2013, č. j. 9 As 92/2013-41).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. Žalobkyně v žalobě bez bližšího odůvodnění namítala, že napadené rozhodnutí je vzhledem k okolnostem případu nepřezkoumatelné. Soud považuje uvedenou námitku za příliš obecnou a neurčitou, když není zřejmé, co konkrétně žalobkyně napadenému rozhodnutí vytýká.
16. Takováto obecná námitka nemá kvalitu žalobního bodu, neboť v žalobě je žalobce povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní názor na to, proč se má jednat o nezákonnost. Právní názor na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoliv specifikace.
17. Výše zmíněnou neurčitou námitku nepřezkoumatelnosti tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem. Soud proto konstatuje, že po prostudování napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že rozhodnutí je přezkoumatelné a jeho odůvodnění je v souladu s výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Žalovaný popsal skutkový stav, ze kterého vycházel, specifikoval právní úpravu, kterou k rozhodnutí ve věci použil, vypořádal se s námitkami žalobkyně a rozvedl úvahy, kterými byl veden při vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
18. K žalobní námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu a rozporu napadeného rozhodnutí se zásadou materiální pravdy soud ve shodě s žalobkyní uvádí, že pokud správní orgán hodlá zamítnout žádost z důvodu obcházení zákona účelovým uzavřením manželství, tíží jej v tomto směru důkazní břemeno. Správní orgán tedy musí prokázat úmysl žadatele obejít uzavřením sňatku zákon o pobytu cizinců a úmysl nevést společný manželský život. Občan EU a jeho rodinný příslušník přitom nemusí dokazovat opravdovost uzavřeného manželství a postačí, pokud doloží vznik manželství. Tím zásadně dochází ke vzniku nároku na pobytové oprávnění. V případě existence pochybností o tom, zda manželství bylo uzavřeno účelově, či nikoliv, má správní orgán povinnost rozhodnout *in favorem matrimonii*, tj. ve prospěch manželství (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40, bod 61, a ze dne 14. 12. 2020, č. j. 3 Azs 380/2019-53, bod 15 a zde citovanou judikaturu).
19. Soud nepovažuje žalobní námitku, dle které správní orgány poukazovaly toliko na odpovědi manželů, v nichž se neshodli a nezabývaly se odpověďmi shodnými, za důvodnou. Z rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Hanoji je zřejmé, že byly brány v úvahu nejen zjištěné nesrovnalosti ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela, nýbrž bylo zohledněno, že v řadě otázek se žalobkyně s manželem shodla. Konkrétně je v rozhodnutí uvedeno, že manželé se shodli na tom, že se seznámili v roce 1999, kdy žalobkyně žila a pracovala v České republice, shodně uvedli, že pro manžela se jedná o čtvrtý sňatek a že manžel žalobkyně má z předchozích vztahů 4 děti, z nichž dvě s ním sdílejí společnou domácnost. V rozhodnutí je rovněž uvedeno, že „shodně odpověděli, že měli druhý den malou oslavu, kde jejich výpovědi bylo přítomno 9 lidí. Manželé si žádné prstýnky nedali. Z ČR dle obou přijel manželův kamarád.“ Ve prospěch manželství bylo dále Velvyslanectvím České republiky v Hanoji zohledněno, že manželé mají společný jazyk vietnamštinu a částečně společné kulturní zázemí. Citovaná část odůvodnění rozhodnutí svědčí o tom, že bylo bráno v úvahu, že v řadě otázek se účastníci shodli, ovšem neshody mezi účastníky byly tak Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zásadní, že to vedlo Velvyslanectví České republiky v Hanoji k závěru o účelově uzavřeném manželství. Soud shledal, že rovněž žalovaný v napadeném rozhodnutí bral v úvahu, že v některých otázkách se žalobkyně shodla se svým manželem, a to například, že se znají již přes dvacet let, počátek vztahu datují až k prosinci 2020, či že nejeli na svatební cestu. Soud v této souvislosti rovněž připomíná, že smyslem odůvodnění zamítnutí žádosti o neudělení víza, které má formulářovou podobu, je poskytnout žadateli především informace o důvodech, na základě, kterých nebylo jeho žádosti vyhověno.

20. Podle § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců *„cizinci, který žádá o krátkodobé vízum jako rodinný příslušník občana Evropské unie a sám není občanem Evropské unie a hodlá doprovázet občana Evropské unie na území nebo následovat občana Evropské unie, který na území pobývá, se krátkodobé vízum neudělí, jestliže se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat vízum k pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství (...).“*
21. Pokud jde o pojem účelově uzavřeného manželství, soud uvádí, že relevantní právní úprava obsažená v zákoně o pobytu cizinců vychází z práva Evropské unie, když zákon o pobytu cizinců provádí směrnici 2004/38/ES. Při posuzování účelovosti manželství je tedy třeba dbát toho, aby citované ustanovení § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců bylo vykládáno eurokonformně, přičemž je vhodné přihlížet i k právně nezávazným aktům orgánů Evropské unie (*soft law*) poskytujícím bližší interpretační rámec (srov. bod 28 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 7 Azs 326/2017-21, a tam citovanou judikaturu). V případě posuzování účelovosti sňatku se jedná především o rezoluci Rady ze dne 4. 12. 1997, 97/C 382/01, o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství (dále jen „rezoluce Rady 97/C 382/01“), sdělení Komise č. COM (2009) 313 final a sdělení Komise č. COM (2014) 604 final spolu s příručkou pro účelové sňatky, jež je jeho přílohou (uvedené dokumenty jsou dostupné na <https://eur-lex.europa.eu/>).
22. Při hodnocení účelovosti manželství tak lze vycházet z indikativních kritérií, která jsou stanovena shora uvedenými prameny evropského *soft law*. Podstatnými indiciemi svědčícími o účelovosti jsou podle čl. 2 rezoluce Rady 97/C 382/01 zejména skutečnosti, že *„není udržováno manželské soužití; chybí společné přispívání k odpovědnostem vyplývajícím z manželství; manželé se nikdy před sňatkem neviděli; manželé se neshodnou při uvádění svých osobních údajů, důležitých osobních informací či informací o průběhu první schůzky; manželé nehovoří společným jazykem; sňatku předcházelo předání finanční částky; některý z manželů v minulosti uzavřel účelový sňatek nebo se dopustil porušení předpisů o pobytu cizinců.“* Prokazování účelovosti proto musí být nutně založeno na zjištění okolností provázejících seznámení obou snoubenců, jejich svatbu a následný život (srov. body 22 a 27 rozsudku NSS ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 As 58/2013-43).
23. Soud shledal, že žalovaný postupoval řádně v souladu s výše zmiňovanými předpisy práva Evropské unie a judikaturou Nejvyššího správního soudu. Na str. 3 napadeného rozhodnutí uvedl žalovaný výčet předpisů práva Evropské unie, ze kterých vycházel, a následně se zabýval jednotlivými indikativními kritérii pro posouzení účelovosti manželství. Žalovaný shledal, že *„nelze konstatovat, že by žadatelka bez problémů získala právo pobytu sama. Jedná se o jedno z pozitivních kritérií, která, pokud jsou naplněna, poukazují na to, že zneužití práv je nepravděpodobné. Tak tomu však není. Jakkoliv žadatelka již dříve (před rokem 2000) v ČR žila, nikterak to neznamena, že by v současnosti snadno získala jiné pobytové oprávnění. Jakkoliv žadatelka doložila výpisem ze svého bankovního účtu ve Vietnamu svoje ekonomické zázemí a ekonomické motivy pro obcházení zákona jí tak správní orgány nepřičítají, získání pobytového oprávnění, resp. víza podléhá i dalším podmínkám, např. v podobě účelu pobytu. Lze tak Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*

konstatovat, že i cizinci s dobrým ekonomickým zázemím v zemi původu mohou mít zájem uzavřít účelový sňatek za účelem získání pobytového oprávnění, protože splnění podmínek pro obdržení standardního schengenského víza pro ně může být obtížné. To demonstuje i vízová historie žadatelky, která neúspěšně žádala o vízum na zastupitelském úřadu Německa v roce 2019 (zamítnuto z důvodu hrozby pro veřejný pořádek). Před touto napadenou žádostí žadatelka 8. 12. 2022 neúspěšně žádala rovněž na ZÚ Hanoj. K tomu MZV uvádí, že s ohledem na časovou blízkost jednotlivých žádostí o vízum vychází při svém rozhodování mimo jiné ze spisového materiálu k předchozí žádosti žadatelky, zejména z paralelního pohovoru provedeného 17. 1. 2023.“ Dále žalovaný uvedl, že „lze jednoznačně konstatovat ve shodě se ZÚ Hanoj, že pár v dlouhodobém vztahu před manželstvím nežil.“

24. V napadeném rozhodnutí žalovaný taktéž konstatoval, že manželé dosud společnou domácnost nikdy nesdíleli, jelikož žalobkyně žije ve Vietnamu a její manžel v České republice, přičemž do Vietnamu od seznámení přicestoval pouze dvakrát. Manžel žalobkyně sice vypověděl, že společnou domácnost vedli po svatbě, kdy bydleli v domě jeho matky, což je však v rozporu s výpovědí žalobkyně, která ke svatební cestě uvedla, že nikam nejeli, její manžel u ní 16. a 17. 7. přenocoval, a poté se vrátil do Viet Tri, aby se připravil na 18. 7. na let zpátky do České republiky. Následně žalovaný upozornil, že manželé dosud neuzavřeli žádný právní či finanční závazek a manželství bylo uzavřeno dne 15. 7. 2022, tedy zjevně netrvá dlouhou dobu. Upozornil, že pár se neshodl ohledně důležitých osobních informací či o okolnostech jejich prvního setkání. Neshoda panuje i ohledně oblečení žalobkyně na svatbě, místa a úhrady ceny svatební hostiny, či vzájemného tetování. Podle manžela žalobkyně měla žalobkyně bílé svatební šaty, avšak žalobkyně vypověděla, že měla černé kalhoty a bílou halenku. Podobně manžel žalobkyně uvedl, že neví, kolik svatební hostina stála, neboť manželka ji celou připravila doma. Oproti tomu žalobkyně vypověděla, že hostina proběhla v restauraci Tay Bhc a manžel za ni zaplatil 3 miliony Vietnamských dongů. Shoda mezi manželi však panuje na tom, že se podávala ryba. To činí nepravděpodobným vysvětlení žalobkyně v žádosti o nové posouzení, že se výpovědi vztahují k různým hostinám. Dle žalovaného se události buď odehráli jinak, než manželé vypověděli anebo, pro ně svatba nebyla dostatečně paměťhodnou a významnou událostí.
25. Žalovaný v napadeném rozhodnutí následně poukázal na skutečnost, že manželé nemají společné plány do budoucna, resp. mezi nimi na plánech do budoucna nepanuje shoda, kdy žalobkyně uvedla, že navrhovala, aby se její manžel vrátil do Vietnamu a společně podnikali, ale manžel jí sdělil, že zde má svoji práci a také se musí starat o své děti. Manžel žalobkyně však ke společným plánům uvedl, že chce, aby žalobkyně zůstala u něj, do budoucna chtějí budovat rodinu, kdy by chtěli spolu určitě ještě jedno dítě. Ze strany soudu lze konstatovat, že soud prostudoval výpovědi žalobkyně a jejího manžela, které byly provedeny souběžně na Velvyslanectví České republiky v Hanoji a u Policie ČR, KŘP Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend v Ústí nad Labem, přičemž shledal, že žalovaný objektivně posoudil shody a rozpory ve výpovědích manželů, přičemž vycházel nejen z těchto výpovědí, nýbrž i ze shromážděných listinných důkazů. Žalovaný neměl žádné pochybnosti o tom, že se jedná o účelové manželství, proto se nemohla uplatnit žalobkyní zmiňovaná zásada v pochybnostech rozhodnout ve prospěch manželství.
26. Soud podotýká, že skutečnost, že manželé nevedli společnou domácnost, nebyla jediný důvodem pro zamítnutí žádosti žalobkyně. Žalovaný zejména přihlédl k zásadním rozporům ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela a též zhodnotil vízovou historii žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

27. Velvyslanectví České republiky v Hanoji ve svém rozhodnutí rovněž shledalo, že žalobkyně na otázku dětí manžela uvedla, že děti manžela nezná, protože se nikdy neptala a že se ani manžel nikdy neptal na její minulost. Shodně s manželem vypověděla, že její manžel má z předchozích vztahů 4 děti, 3 dcery a 1 syna. Jejich výpovědi se však následně neshodují, neboť manžel žalobkyně uvedl, že z manželství má jen první dceru a ostatní děti jsou nemanželské. Oproti tomu žalobkyně uvedla, že nejstarší dcera žalobce se narodila z prvního manželství a další 2 děti z druhého manželství a tyto s ním sdílejí společnou domácnost. Žalobkyně dále uvedla, že výše uvedené 2 děti se narodily se svazku se ženou, která již zemřela. O tomto se manžel žalobkyně nezmínil, ale uvedl že matka jeho nejmladší dcery zemřela a žije se svým nevlastním otcem.
28. Se závěrem žalovaného o účelovosti uzavření manželství se soud po zhodnocení zjištěných skutečností ztotožňuje. Žalobkyni se nepodařilo uvedený závěr zpochybnit tím, že rozpory ve výpovědích označila za bagatelní a vysvětlovala je odlišnou pamětí, rozdílným vnímáním situací a chápáním položených otázek. Soud podotýká, že nezpochybňuje, že se žalobkyně se svým manželem v řadě otázek shodla, což je pochopitelné, protože spolu udržovali určitý kontakt přes internet (Viber), nicméně množství rozporů ve výpovědích manželů je značné, a protože se týkají zásadních skutečností, zvláště např. informace o dětech manžela žalobkyně či o okolnostech a délce pobytu manžela žalobkyně ve Vietnamu ve dnech po svatbě, nelze je věrohodně omlouvat odlišnou pamětí a chápáním položených otázek. Soud tak jen dodává, že s ohledem na zjištěné skutečnosti je zřejmé, že manželé nemají zájem vést společný rodinný život, přičemž uzavření manželství bylo pouze nástrojem k získání práva volného pohybu a pobytu žalobkyně v zemích Evropské unie. Jedná se tedy o obcházení zákona o pobytu cizinců tím, že žalobkyně účelově uzavřela manželství s cílem získat vízum k pobytu na území. V podrobnostech soud odkazuje na argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí.
29. Soud dále konstatuje, že výpovědi jak žalobkyně, tak jejího manžela, správní orgány hodnotily na základě celého řetězce událostí a zcela adekvátně vyhodnotily takový svazek jako účelově uzavřený. Napadená rozhodnutí ob stojí i ve vztahu k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9.12.2015, č. j. 4 Azs 228/2015 – 40, z něhož vyplývá, že při posuzování účelovosti manželství je nutné prokázat kumulativně jak úmysl obcházet zákon o pobytu cizinců k získání pobytového oprávnění, tak i úmysl nevést společný manželský život, popř. dále rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2013, č. j. 11 A 197/2010 – 41, kdy k prokázání obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu stačí dostatek informací nashromážděných správními orgány, ze kterých jednoznačně vyplývá, že manželství bylo uzavřeno účelově. K poukazu žalobkyně, že nebyla prokázána účelovost jí uváděných tvrzení, soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2020, č. j. 44 A 65/2019-19, dle kterého *„účelovost není možné již z povahy věci prokázat, i kdyby nějaké dokazování probíhalo. Účelovost tvrzení v konkrétním případě může toliko vyplývat z určitého souhrnu skutkových okolností, které při použití pravidel logiky a pravděpodobnosti nasvědčují tomu, že se věci patrně mají jinak, než jak se navenek jeví.“*
30. K žalobní námitce, že ze směrnice 2004/38/ES plyne povinnost členských států poskytnout rodinným příslušníkům občanů EU všechny prostředky, aby jim usnadnily získání nezbytných víz, soud uvádí, že směrnice v článku 5 odstavec 2 skutečně klade důraz na to, aby byl praktikován vstřícný přístup vůči rodinným příslušníkům občanů EU, což však nelze vykládat tak, že by taková vstřícnost měla být uplatňována i v případě zjištěného obcházení zákona o pobytu cizinců. Ostatně směrnice 2004/38/ES v článku 35 stanoví, že *„členské státy mohou přijmout potřebná opatření k odeprání, pozastavení nebo odnětí jakéhokoli v*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

práva přiznaného touto směrnicí v případě zneužití práv nebo podvodu, například účelových sňatků.“ Je tudíž zřejmé, že samotná směrnice počítá s tím, že v případě účelových sňatků nemusí být vízum žadateli uděleno.

31. K žalobní námitce, že správní orgány se nezabývaly přiměřeností svých rozhodnutí ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejího manžela, soud uvádí, že existence rodinného života mezi manželi je pojmově spjata s existencí řádného a skutečně existujícího, nikoliv pouze formálně uzavřeného (účelového) manželského svazku. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 3. 2014, č. j. 10 Azs 9/2014-32 konstatoval, že *„neshledal důvodnou ani námitku porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy, neboť ve správním řízení nebylo prokázáno, že by stěžovatel se svou manželkou svůj soukromý a rodinný život doopravdy uskutečňoval. Již sama existence účelového manželství totiž realizaci tohoto práva mezi manželi pojmově vylučuje.*“ Soud v poměrech posuzované věci konstatuje, že ve správním řízení bylo prokázáno, že manželství mezi žalobkyní a jejím manželem bylo uzavřeno účelově, přičemž soukromý a rodinný život ve vztahu mezi manželi prakticky nebyl uskutečňován. Tudíž nemohla vzniknout žalobkyni ani jejímu manželovi újma na soukromém a rodinném životě. Velvyslanectví České republiky v Hanoji a žalovaný se za popsané situace při zjištěném účelovém manželství nemuseli explicitně zabývat přiměřeností svého rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobkyně a jejího manžela, jelikož přiměřenost rozhodnutí o neudělení víza byla s ohledem na zjištěné skutečnosti zjevná.
32. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústí nad Labem 2. září 2024

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.